

викнало ухо веднага чувствува това. Той, безъ да мръдне глава, стрелне съ едно око ленивеца, изтегли нераздълниятъ си педагогически помощникъ — единъ пржтъ, съ дължина, съобразена да стига най-далечнитѣ мѣста, махне и перне, дето улучи: по гърбъ, по рамо, по глава, безъ да продума дума.

Тая внушителна бележка повръща неприлежателния къмъ чувството на дълга му и той пакъ се присъединява къмъ концерта. .

Рѣдко само Гърбата придружава пржта съ нѣкоя енергическа фраза. Всѣки ученикъ си плащаше за науката въ натура: толкова крини жито, plus толкова оки зехтинъ, толкова дървета за горене — споредъ условието.

А бѣше спривавъ, лютъ!

Главно наказание, и най-спасително споредъ понятието на Иванъ Гърбата, бѣше фалагата. Съ нея се удостояваха винаги хванатитѣ въ най-голѣмо престжпление — скришно пушеше тютюнь. А ние го пушихме, т. е., не тютюня, а изсъхнала орѣхова шума, стрита и увита, която лютѣше, като тютюня. Азъ два пжти само ядохъ фалагата за това запретено наслаждение... Бай Иванъ на деня до десетина пжти прибѣгваше до боя съ тояга. Иванъ Гърбата, обаче, като добъръ педагогъ, знаеше вредата отъ пресилването умственитѣ способности чрезъ продължителни научни занятия и нуждата отъ физическо упражнение и развлѣчение на момчетата. Съ тая цель той имъ даваше почивка и по редъ ги пращаше на двора, да му насѣкатъ дърва, да донесатъ вода отъ кладенеца, когато булката имаше пране, или да изхвърлятъ набрания смѣтъ на улицата, предъ вратнята. Като знакъ за осо-